

MŪSŲ LIETUVA

Nr 4 (1330) XXVI. 1974 M. SAUSIO - JANEIRO 24. 70 centavų
R. Juatindiba, 20 - Caixa Postal 4421 - 01000 São Paulo. Telef.: 273-03 - 38

BRAZILIJOJE

o Vicente

Trečiadienio rytą S. Vicente miestelis prie vandenyno per vieną minutę patyrė didelę nelaimę — staiga sugriuvo keturi namai, užmušdami tris ir sužeidami šešis asmenis. Sakoma, jog pastatai nebeatlaikę praeinančio traukinio žemės drebinimų.

S. Paulo

Nuo pirmadienio ryto (1.21) pabrango taksi.

))) Trečiadienį Gubernatorius L. Natel atidarė ir užleido eismui naujojo Imigrantų kelio 33 kilometrus. TAs kelio gabalas turi 27 tiltus ir viaduktus, kurie, sudėjus, sudarytų 4 kilometrus ilgio ir 18 tunelių.

Kai bus baigtas visas Imigrantų kelias, iš S. Paulo į Santos bus galima nuvažiuoti per 35 minutes, važiuojant 120 km. greičiu.

Per kalnyną statomoji dalis bus sunkiau pastatoma. Jai reiks 57 viaduktų ir 38 tunelių. Viso kelio pastatymas kainuos 2 bilionus kruzeirų, jei ne daugiau.

Pasaulyje

Arabai — žydai

Š. Amerikos užsienio reikalų sekretoriui Kissingeriui visgi pasisekė perkalbėti arabus ir žydus atitraukti savo kariuomenes iš Suez fronto, palikt tarp savęs 32 kilometrų plotą be karinių rengimų, leisti jį daboti Jungtinių Tautų kariams, kad Izraelis ir Egiptas nepradėtų vėl puldinėti kito. Ar tokia pasirašyta sutartis ilgai tvers — kas tai žino. Tuo tarpu tai yra labai svarbus susitarimas.

Syrija

Syrijos prezidentas Hafez Assad vis dar nenori tartis su žydais, iki tie nepasitrauks iš visos paskutiniojo karo metu užimtos teritorijos. O žydai nenori derėtis, iki syrijiečiai neduos turimų Izraelio karo nelaisvių sąrašo.

Kinija

Komunistinės Kinijos laivyno vienetai užpuolė ir atėmė iš Pietinio Vietnamo Paracelso salas. Vietnamas šaukiasi Saugumo Tarybos pagalbos, kurios, be abejo, nesusilauks.

Argentina

ERP organizacijos teroristų būrys užpuolė Azul vietovėje kareivines, užmušė generolą, jo žmoną ir vieną kareivį. Atvykus daugiau kariuomenės ir policijos, teroristai pasitraukė. Jų vadovybė paskelbė prisiimanti atsakomybę už tą puolimą ir žada toliau dar daugiau panašių žygių.

Peronas graso

Tikėtasi, kad Peronui paėmus valdžią Argentinoje liausis teroristų siautėjimai. Deja, taip neatsitiko. Todėl regėdamas, kad teroristai, jo paties partijos kraštutiniai kairieji, nesiliauja persekioti jiems nepritariančiuosius, Peronas paskelbė pravesiąs naują istatymą ir pagal jį griežčiausiai bausiąs visus teroristus, kaip paprastus kriminalistus, o ne kaip politinius kovotojus. Ar tai padės — tai kitas klausimas.

Sov. Rusija

Pats ilgą laiką buvęs kalinys ir priverčiamųjų sunkių darbų kalėjimų vergas, rusų pragarsėjęs rašytojas ir Nobelio premijos laimėtojas, parašė ir Prancūzijoje išleido paskutinį savo veikalą „Gulago Arkipelagas“, arba „Lagerių salynas“. Knygoje smulkiai aprašė komunistų kalėjimus ir stovyklų nežmonišką režimą, kankinimus ir kas tik tenai dedasi. Tai, aišku, nepatiko Kremliaus raudoniesiems tirionams ir todėl pradėjo didžiausią rašytojo suniekinimo ir pasmerkimo propagandą savo laikraščiuose, per radiją ir televiziją. Tačiau Solženicyną palaiko kai kurie kiti žymūs sovietų mokslininkai, kaip Sacharovas, ir kiti intelektualai. O ir jis pats nenutyla ir nesnaudžia. Štai paskutinis jo pareiškimas užsienio korespondentams Maksvo-

Lietuvaitė Virginija Radinaitė išrinkta kandidate į Miss World konkursą atstovauti Australiją.

LIETUVAITĖ VIRGINIJA RADINAITĖ ATSTOVAUS AUSTRALIJĄ MISS WORLD KONKURSE

Virginija puikiai kalba lietuviškai, nerūko, negeria svaiginančių gėrimų ir jau yra laimėjusi daugelį grožio konkursų.

je: „Kas kalba apie padarytus kriminalinius nusikaltimus, tas nėra prieš taiką tarp tautų ir krašto viduje. Jis yra prieš tuos kriminalus...“ Jis pasakė nežinąs, kokių priemonių valdžia griebsis prieš jį, tačiau jis ir jo visa šeima esą pasirengę viską nukentėti už tiesą. Soženycinas dėkoja viso pasaulio spaudai ir žmonėms, kuri aprašo jo nemalonią padėtį, nes esąs tikras, kad viešoji pasaulio opinija dar sulauko valdžią nuo jo areštavimo ir pasmerkimo kalėjiman. Kaip ilgai ji nuo to susilaukys — niekas nežino.

SUNKU SUPRASTI

Kremliaus valdovų ir komunistų partijos galvosena. Iš vienos pusės jie skelbia, jog reikia vartoti jėgą savo opozicijai nugalėti, milijonus uždaro kalėjimuose ir turi šimtus sunkiųjų darbų stovyklų, ir tai laiko normaliu komunistinės santvarkos reikalu. O kai tai buvusieji kaliniai paskelbia pasauliui, tai jie jaudinasi, šaukia, kad meluoja, šmeižia ir reikalauja liudininkus nutildyti. Ko jiems gėdytis savo komunistinės kultūros gražiausių žiedų, jeigu jie yra partijos organizuojami ir laikomi normaliais, gerais? Kodėl tas veidmainiavimas?

Bet ar ne taip elgiasi net šlykščiausieji pasaulio nusikaltėliai? Sučiupti, visu suktumu stengiasi savo „žygdarbių išsiginti ir vaidinti nekaltus avinėjus. Taip ir Sov. Rusijos komunistų partijos vadai, išskerdę milijonus raudonojo rojaus nenorinčių, savo tėvynę mylinčių ir rusų ir kitų tautybių žmonių, matyt, baidosi savo išleto nekalto kraujo jūrų ir ašarų ir, dievažidamies esą nekalti, nori išvėgti pasaulio pasmerkimo. Deja, „varna prausis ar nesipraus, vistiek liks juoda“. Ir komunistai nenusiplaus skerdikų tironų baisyos dėmės! Jei dar buvo, ir tikrai buvo, netikinčių, kad šiame dvidešimto amžiuje gali būti taip persekiojami ir kankinami žmonės, kaip darė Hitlerio fašistai ir tebedaro, neva darbininkijos didžiausieji užtarėjai ir už jos labą „kovojuojantieji“ komunistai, tai po Solženicyno atskleistų faktų nebeįmanoma netikėti. Ypač kad jis patvirtina tik tai, ką jau seniai kiti autoriai buvo aprašę. Solženicyno knyga yra smarkus smūgis komunistui ir ypač pasaulio taiką ir visų laisve skelbiančiai Rusijai, nes parodo visą jo veidmainystę.

Okupantas terorizuoja tikinčius mokinius

Šešuolėliai

Aštuonmetės mokyklos mokytoja M. Pakalniene prieš 1973 Velykas aplankė kai kurių moksleivių tėvus, reikalaudama, kad šie neleistų savo vaikų per ekolekcijas ir Velykas į bažnyčią.

Bagaslaviškis

1972 prieš Visų Šventųjų švenę vienas Bagaslaviškio mokytojas mokinius griežtai įspėjo, kad neitų į bažnyčią baugino juos, saugydamas, kad eina į bažnyčią būsią atleisti iš mokyklos ir turėsią prašytis priimami į kitas mokyklas.

Širvintos

Rajono valdžia ir Širvintų vidurinės mokyklos mokytojai susirūpino, kad moksleiviai gausiau lanko bažnyčią. Direktorius prašytarė, kad anksčiau moksleiviai, raginami stoti į komjaunimą, miksėdavo ir neryžtingai reikšdavo savo nenorą, o dabar drąsiai pareiškia: "Aš negaliu stoti į komjaunimą, nes esu tikintis!" Dešimtos klasės moksleiviai į klausimą apie jų požiūrį į religiją, atsakė, kad ji reikalinga žmogui ir visuomenei.

1973 per Velykas į Širvintų bažnyčią sekti mokinius atėjo net pats direktorius. Sekančią dieną kai kurie moksleiviai buvo išbarti, kodėl jie per Velykas buvę bažnyčioje. Ypatingai kliuvo X klasės mokiniui T. Gurskiui, kam šis per pamaldas grojęs smuiku.

Skriaudžiai

1973.IV.25 Skriaudžių aštuonmetės mokyklos direktorė Rinkauskienė iškvietė kai kurių mokinių tėvus, kad jie pasiaiškintų, kodėl savo vaikus leidžia į bažnyčią, kodėl jie dalyvauja procesijoje ir mergaitės barsto gėles. Į mokyklą pirmutinė atėjo K. Kairiūkštienė. Pokalbyje dalyvavo keli mokytojai ir direktorė. Jie motinai sakė, kad neleistų savo vaikų į bažnyčią, o ypač į procesiją.

— Vaikus į bažnyčią vesiu, nes konstitucija garantuoja sąžinės laisvę. Tikėjimas nieko blogo nemoko. Jūsų auklėtiniai — bedieviai apstumdė kleboną Ulecką ir reikalavo iš jo pinigų, paskui nuėję paš senutę Tamulevičienę apmėtė ją akmenimis. Vienas jūsų auklėtinis išprievartavo mergaitę. Astakykite, ar šitaip daro bažnyčią lanką tikinčiųjų tėvų vaikai?

Motina, mokytojams tylint, toliau kalbėjo apie Dievą.

Direktorė pagrasino įrašysianti vaikams į charakteristiką, kad jie yra tikintys ir negalės įstoti į jokią aukštąją mokyklą.

— Visoks darbas yra garbingas — galės dirbti, kaip ir aš, — kolūkyje. Kolūkis priima ir tikinčius.

Prienai

1973 m. vasario 9 d. Prienų aštuonmetėje mokykloje įvyko tėvų susirinkimas, į kurį buvo pakviestas Prienų rajono Valstybės saugumo komiteto viršininkas Radionovas. Saugumietis kalbėjo apie aštrią ideologinę kovą, kad "Amerikos balsas" šmeižias tarybinę santvanką. Anot jo, Prienuose vaikai nenori stoti į pionierius ir komjaunimą todėl, kad jų tėvai arba religingi, arba kadaise buvo susirišę su partizaniniu judėjimu. Kai saugumo viršininkas pradėjo kalbėti apie kun. J. Zdebskį, kuris "teisingai" buvęs nubaustas už vaikų mokymą, salėje kilo protesto triukšmas. Radionovas į tai neatsižvelgdamas aiškino, kad ir daugiau yra tokių kunigų, kurie, jo žodžiais, nedarba kunigiško darbo, o užsima propaganda bei tarybinės santvarkos šmeižimu.

Saugumietis priekaištavo tėvams, kad jie išrašiusius į pionierius ir komjaunimą vaikus verčia lankyti bažnyčią, todėl moko juos veidmainiauti. Viena moteris taip pareiškė: "Mes einame į bažnyčią ir vaikai eina. Veidmainiauti mokome ne mes, bet jūs, nes tikinčius mokinius verčiate stoti į pionierių ir komjaunimo organizacijas". Visa salė pritarė moters žodžiams. Norėjo kalbėti kitas moteris, bet Radionovas pareiškė, kad į konfliktą neisias ir apleidė salę. Išimant saugumietį palydėjo didelis žmonių triukšmas. Direktorė Jakaitienė norėjo žmones sugėdinti, kad negražiai pasielgę, geriau reikėję tylėti.

— Į pionierius vertėme stoti ir toliau versime, — sakė direktorė.

— O mes neleisime, — atšovė tėvai.

Kabeliai

Baigiantiems Kabelių aštuonmetę mokyklą kai kuriems mokiniams charakteristikoje įrašoma, kad jie yra tikintys, lankantys bažnyčią arba tikinčiųjų tėvų, ar ba kad "jų auklėjimui turėjo įta-

kos veiksniai esantys už mokyklos ribų".

1970 lapkričio mėn. vieną šeštadienį Kabelių kaimo gyventojas pensininkas Adolfas Galčius taisė bažnyčios tvorą. Tarybinio ūkio direktorius Jonas Kazlauskas jį nuvijo "kad tavęs daugiau nepamatyčiau prie bažnyčios!" (LKBK)

Pasaulyje

LIETUVIŲ FONDO PELNO PAŠKIRSTYMAS

Nuo fondo įsikūrimo iki 1973 m. spalio 1 d. gautas pelnas iš neliečiamo pagrindinio kapitalo yra paskirstytas: Knygoms leisti \$50,100,00, aukštajam lituanistikos mokslui \$47,967, Mokyklų priemonėms ir vadovėliams \$43,950, kultūrinei veiklai remti \$13,615, mokyklinei spaudai ir Jaunimo literatūrai 013,650, Lituanistikos mokykloms remti \$21,885, Jaunimo veiklai skatinti \$16,150, Literatūros premijoms \$9,150, Meno premijoms \$1,000, Lietuvių spaudai remti \$6,000, Lietuvių organizacijoms remti \$13,163, Stipendijos lituanistikos studijoms universitetuose \$5,375, Mykolo Konstantino Čiurlionio filmui \$2,500. Iš viso \$244,505.00.

LF valdyba

ATGAL IR I, PRIEKI Iš 3 psl.

mokslininkai ir kūrėjai, lyg tu pesimistinių minčių paraginti, dar daugiau dirba. Jei žiūrėdamas į praeities nuopelnus nieko neberašytų dr. Maceina, jei nebekurtų Bradūnas, neberašytų Raila ar Būtėnas, jei abejingumo būtų paliesti dailininkai ir žurnalistai, mes atsидurtume kultūrinuose tyrlaukiuose.

Tiesa, kad reikia siekti tobulumo, kad reikia siekti išbaigimo, bet manyti, kad jau geriau nebeatliksi šiandien, negu anksčiau, yra pavojingas gerėjimas savo buvusiais darbais ir nebetikėjimas ateitimi. Galimas daiktas, kad užpuola abejonės bet niekas negali uždrausti bandyti.

Visi, kurie ką nors veikia, visi, kurie suranda laiko atsitraukti nuo televizijos ar kortų stalo, visi, kurie sugeba aukotis, vykdami į repeticijas, susirinkimus, posėdžius, visi, kurie piešia, rašo, skambina, kurie dėsto lituanistinėse mokyklose, kurie jas lanko ir kurie kuria jiems pratimus ir vadovėlius, visi jie tebėra ne vakarykščiai, bet šios dienos ir tikriausiai rytdienos žmonės. Nepaisant kokio amžiaus bebūtume, nepaisant, kaip stovėtų mūsų visuomeninė, kultūrinė ar politinė veikla, mes turime būti ne sėdinčiais ant vakarykščių atsiminimų, bet šių dienų žmonėmis.

Al. B.

Ar tik nebus jis patarėjas?

Nepasitikėti vieni kitais
Nepasitikėti dvasios vadais
Zlugdyti patriotines organizacijas.
Nedalyvauti nei papapijų gyvenime,
nei kultūringuose parengimuose,
neskaityt lietuviškų knygų nė laikraščių, šalintis patiems ir kitus atkalbėti nuo chorų vaidinimų, minėjimų,
reikti viską, kas lietuviška,
reikti viską, kas kiti gero daro,
Nebratint savo vaikų dalyvauti lietuviškose pamaldose, parengimuose, nemokyt jų lietuviškai melstis,
Ir taip toliau, ir taip toliau, toliau.

Mūsų žvilgsniai

Iš DRAUGO 253 nrio

tebeveikia iki šios dienos

ATGAL IR | PRIEKI

Yra žmonių, kuriuos sunku išvesti iš namų, kurie vengia bet kokio visuomeninio judėjimo, nepaisant, kad jam niekas sunkesnių visuomeninių pareigų neužkrauna. Bet yra taip pat žmonių, kurie nepaisydami išlaidų ir nuovargio, darbuojasi įvairiose organizacijose, tikėdami, kad visa tai naudinga lietuviškajam reikalui. Mokyklų komitetai, chorų vadovybės, organizacijų valdybos, sporto vadovai ir eilė kitų bet kokią darbą dirbančių asmenų įgalina palaikyti gyvąją lietuvių išsivijimą. Jeigu visi kratytųsi pareigų, vengtų bet kokios aukos, visa lietuviškoji veikla labai susilpnėtų ar net visai sustotų. Panašiai yra ir su spaudos ir meno darbuotojais, nes jei šie nustotų kūrė, mūsų visuomenėje pasidarytų didelė kultūrinė tuštuma, nebesiskirtume nuo tos bespalvės nereikšmingos masės, kurios diena ribojasi tik talku į darbą, stalą ir lovą.

*

Yra tam tikra žmonių grupė, kuri vis žvelgia atgal, vis gėrįsi atliktais darbais ir vis kalba, kad buvo tada tas taip ar kitaip padaryta, kad jis atliko tą ar kitą. Viso to, kas padaryta, kas atlikta niekas negali paneigti, kaip niekas negali paneigti istorijos, bet nuolat žvelgti atgal ir galvoti apie buvusias dienas yra šios dienos išdavimas, šiandieninio gyvenimo atsisakymas, tai yra jau atviras pasisakymas, kad esi miręs. Žvelgdamas nuolat atgal, nebetikėdamas ateitimi, nebesirūpindamas būsimais darbais, nuolat tik maštydamas apie praeitį ir besigerėdamas kažkada buvusiom laimingom kūrybinio ar visuomeninio pasisekimo valandom, esi automatiškai išmestas iš gyvyjū tarpo. Kol žmogus gyvas, kol gyva organizacija, kol gyva parapija, mokykla, kol gyvas choras ir teatrinis vienetas, kol jie juda, dirba, kol jie rašo, piešia, dainuoja, šoka, tol jie gyvena ir tol jų gyvenimu džiaugiasi ir visi kiti lietuviai. Tie gyvieji, tie nepavargstantieji, tie nemiegą ant buvusių laurų, tie, kurie stengiasi dar daugiau savo dienas įprasminėti, yra ne vakarykščiai, bet šios dienos ir rytdienos asmenys ar vienetai ir jais remiasi gyvenimas.

Ne kartą yra girdima, kad aš jau padariau, kad jau atlikau, kad jau prisiveikiau, kad prira-

šiau ir pripiešiau ar priaukojau, tegu tai daro kiti, tačiau niekas gyvenime nėra visko atlikęs, kad jam daugiau nebūtų teikiama reikalavimų. Jeigu kam daugiau buvo duota, iš to bus daugiau reikalaujama, nes tik kuriantieji, tik veikiantieji įprasmina ne tik savo, bet visos išsivijos dienas, kurios, sakoma, nėra ilgos. Pesimistinės mintys, pasidavimas kasdienybei, išsijungimas iš bet kokio darbo, yra esminis žmogaus degradavimasis, nes nieko nedaryti, gali ne tik žmogus. Bet dar blogiau, kai tuos nieko neveikiančius užpuola nuobodulys ir to gyvenimo nepasitenkinimo kankinami jie pradeda teisinti savo apsamanojimą ir virtimą pelenais, o niekinti tuos, kurie ką nors dirba.

*

Tokiu pesimistinių ir niekinančių minčių tenka užgirsti susirinkimuose ir spaudoje. Esą, mūsų jaunimas nebeužima mūsų pareigų, iš viso viskas tuoj greit baigsis ir nėra ko čia mums skėryčiotis ir stengtis. Be abejo, mažėja chorai, bet jei dar jų yra, nereikia jų naikinti nusiminimu, o reikia kelti jo meninį lygį. Jeigu mažėja lituanistinių mokyklų mokiniai, nereikia manyti, kad reikia apleisti tuos, kurie dar mokosi, jei sumažėja organizacijos nariai, sunkiai sudaromos kokių vienetų valdybos, nereikia nuleisti rankų. Visada buvo tokių, kurie niekuo netikėjo, kurie abejojo, kurie manė, kad "kažin ar verta", bet visą žmonijos kultūrą ir civilizaciją varė gyvieji, tikintieji žmogumi ir jo paskirtim žemėje.

Tikrai esmėje mažėja veiklaus jaunimo, bet jo yra tokio veiklaus ir puikaus, kad lietuviškoji politinė ir visuomeninė kova tikrai dar turės ne vieną dešimtmetį puikių darbininkų. Ir iš kitos pusės, malonu, kad tie pajėgieji visuomenininkai,

Tęsinys 2 puslapyje

SVARBESNĖS SUKAKTYS 1974 METAIS

Tęsinys iš 3 numerio

Tautinis atgimimas

Prieš 30 m. mirė dr. Jonas Šliūpas, vienas „Aušros“ bendradarbių ir išsivijos lietuvių organizatorius; prieš 120 m. gimė kun. Antanas Burba, irgi organizavęs S. Amerikos lietuvių, kurdamas lietuvių parapijas, kurios

Prieš 60 m. mirė kitas prūsų Lietuvos veikėjas Vilius Kalvaitis. 110 m. sukako nuo pirmojo žymaus istoriko Simono Daukanto mirties, tiek pat nuo Teodoro Narbuto, kito istoriko gimusio prieš 190 metų. Prieš 60 m. mirė Jurgis Sauerverinas, vokietis, parašęs giesmę: „Lietuviais esame mes gimę...“

Nepriklausomybės kovos

Pernai minėję 55 m. nuo Lietuvos nepriklausomybės paskelbimo ir Lietuvos kariuomenės suorganizavimo, šiais metais prisimename pirmąjį tos kariuomenės karininką Antaną Juozapavičių, žuvusį ant Alytaus tilto 1919 m. vasario 13 d. ir Praną Eimutį, eilinį karį, nušautą JAV karinės atstovybės sargyboje Kaune, prie Metropolio viešbučio.

Taip pat prieš 55 jvyko, vasario 16, prie Kauno rotušės, iškilminga kariuomenės pirmoji prisaita ir pamaldos.

Prieš 100 metų gimė pirmas Lietuvos prezidentas Antanas Smetona, išrinktas prieš 55 metus ir miręs JAV-se prieš 30 metų. Prieš 55 metus priimta antroji laikinė Lietuvos konstitucija.

Prieš 35 metus mirė visuomenininkas, liaudininkų partijos lyderis Mykolas Sleževičius.

Įvairios sukaktys

liečia ir Klaipėdos kraštą. Paryžiuje prieš 50 metų pasirašyta Klaipėdos konvencija, pripažinti tą uostą Lietuvai. Tais pačiais metais pirmą kartą atplaukė Klaipėdos uostan Amerikos karo laivyno daliniai. Prieš 35 m. Hitleris užėmė Klaipėdos kraštą. Tais pat metais Vilniaus krašto dalis grąžinta Lietuvai.

Prieš 60 prasidėjo pirmasis pasaulinis karas, labai nusiaušęs Lietuvą, bet ir tam tikra prasme sudaręs sąlygas Lietuvai atgauti nepriklausomybę. Vokietija prieš 35 metus pradėjo antrąjį pasaulinį karą, o prieš 30 m. liepos viduryje sovietai užėmė Lietuvą ir tebeleiko ją savo valdžioje iki šios dienos.

BRAZILIJOS LIETUVIAI

Prieš 45 m. S. Paulo Teatro Nuncipal keturis kartus dainavo solistas Kipras Petrauskas. 1929 metais atvyko pirmasis Lietuvos konsulas Petras Mačiulis. (S. Pauly buvo geg. 5) Spalio 21 įsteigta meno sekcija prie „Lituânia“ draugijos. Sausio 13 pradėjo eiti laikraštis „Lietuvis Brazilijoje“. Rūpintis ir mokyklomis. Prieš 45 metus birželio 23 šv. Antano bažnyčioje buvo steigiamasis pirmosios mokyklos susirinkimas. Liepos 7 tėvų susirinkimas. Pe-

Raposo gatvėje dr. V. Kudirkos mokykla pradėjo veikti 1929 m. rugpjūčio 5 dieną.

1929 m. liepos 9 padovano-tas lietuvių mokyklai sklypas V. Beloje; lapkričio 24 pravesta pirmoji mokinių registracija B. Retiro, o geg. 29 V. Anastacio mokyklose.

KULTŪRINĖS SUKAKTYS

Kalbininkas Kaz. Jaunius gimė prieš 125 metus; prieš 50 mirė kitas didis mūsų kalbininkas Kazys Būga. Prieš 50 m. įvyko pirmoji dainų šventė Kaune, rugp. 23 d..

Prieš 260 m. gimė Kristijonas Donelaitis, prieš 175 m. rašytojas Simonas Stanevičius, o prieš 100 m. dramaturgas M. Šikšnys, kartu su M. Brenšteinu, aprašiusiu Dionizą Poškų. Tais pačiais metais gimė ir M. Songaila, Lietuvos banko ir Teisingumo rūmų projektų autorius.

Žymesniųjų rašytojų mirties sukaktys:

Jurgis Baltrušaitis prieš 30 m. Oskaras Milačius prieš 35 met.. mokslininkas Jurgis Pabrėža, O FM prieš 125 metus; J. Lindė - Dobilas prieš 30 m. Z. Gaida - mavičius - Gėlė prieš 80 m. Valerijonas Ažukalnis, vertėjas ir pėtas prieš 100 metų.

Gimė: Vincas Mykolaitis Putinas prieš 80 m. Vaclovas Biržiška prieš 90 m, Salomėja Neris prieš 70 metų.

Kiti

1944 metais mirė vysk. Pranciškus Karevičius, o Vincas Krėvė-Mickevičius prieš 20 m. 1884 metais gimė J. Gruodis kompozitorius ir operos dirigentas.

Lietuviški raštai

Prieš 375 metus parašyta M. Daukšos „Postilė“ – lietuvių kalba pamokslų rinkinys; prieš 150 m. Liudvikas Réza išleido Donelaičio pasakėčių rinkinį, o tais pačiais metais caro valdžia neleido kun. A. Strazdeliui išleisti antrojo savo dainų rinkinio. Prieš 70 m. pradėjo eiti pirmasis dienraštis Lietuvoje „Vilniaus Žinios“.

Prieš 175 metus gimė Adomas Mickevičius, nepaprastai gražiai rašęs apie Lietuvą lenkų kalba.

1949 m. įsteigta Pasaulio Lietuvių Bendruomenė, apimanti išsivijos lietuvių visuose laisvojo pasaulio kraštuose; tat šiais metais minėsim sidabrinę jos sukaktį.

Tais pačiais metais didžiasias lietuvių tremtinių skaičius emigravo Š. Amerikon ir Kana-don, o prieš 45 metus pasibai-gė masinė lietuvių emigracija Brazilijon

Iš okupuotos Lietuvos atvyko šeima mačiusi Kalantos susideginimą

Velonskis Simas, gimęs 1946 m. gegužės 18 d. su žmona Irena 24-5 metų ir sūniumi per Izraelį atvyko iš Lietuvos į JAV ir apsigyveno Woodhavene, N. Y.

Iš Lietuvos išvyko prieš šešius mėnesius, įrodęs savo žydišką kilmę turėjo suokėti 8000 rublių už mokslą. Kaune jis buvo gimnazijos mokytoju, pedagogu arybos pirmininku ir gimnazijos namų prižiūrėtoju ir už tuos visus darbus gaudavo 220 rublių mėnesiui. Tai didelė alga, iš kurios labai sunku pragyventi.

Irena yra kun. P. Dagio riminaitė, kapitono Dilio luktė, E. šeštokienės gyv. ir Rahway, N. J. sesuo.

Simas yra dar vienas gyvas liudininkas Romo Kalantos tragiškos mirties, nes jisai su sūneliu tuo laiku sėdėjo Kauno miesto so-

emė mesti gėles, o milicininkai už tai pradėjo juos mušti lazdom ir tai buvo jų klaida. Žmones apėmė tokia neapykanta, jog bematant spontaniškai masė žmonių pasipylė gatvėmis, nelyginant organizuota armija, pasiryžusi gyventi ar mirti.

Romas Kalanta buvo geras ir protingas jaunuolis, mokėsi vien penketais. Vaikus, kurie lanko bažnyčią, mokyklos vadovybė terorizuoja pirmą kartą įspėdami, antrą kartą šaukia tėvus, o trečią iš mokyklos pašalina, pasakoja Velonskiai.

Abu su žmona ir dviejų metų sūneliu apsigyveno L. Tamošaičio namuose. Woodhavene ir jaučiasi laimingi pagaliau užbaigę savo kelionės odisėją.

KOKIAIS LIETUVIAIS PASIRODYSIM 1975 METAIS IŠ VIŠO PASAULIO ATVYKIANČIAM LIETUVIŲ JAUNIMUI Į SAVO KONGRESĄ? KAIP SU JUO SUSIKALBĖSIME?

Spaudoj ir gyvenime

ATEISTINĖ MORALĖ

Ateizmo miziejuje buvo praveisti du disputai jaunimui meilės, draugystės ir šeimos klausimais. Prof. K. Daukša kalbėjo, kad meilė yra gyvuliškas, praeinantis jausmas, kad ištikimų šeimų negali būti. Svarbu, kad ant ra pusė nesužinotų, o jei sužinotų, turi būti atlaidi. Profesorius sakėsi savo gyvenime mylėjęs puspenkto karto...

Disputų dalyviai profesorius uždavė daug klausimų:

“Ar normalu, jeigu jaunuoliai prieš vedybas pradeda lytinį gyvenimą?”

“O lytinis gyvenimas normalu? Normalul! Tai koks čia dar gali būti klausimas” — atsakė profesorius.

“Kaip pranešėjas žiūri į mergaitės nekaltybę?”

— Tai religinė atgyvena. Vyras, kuris ieško vesti nekaltos mergaitės — egoistas.

“Profesoriau, tamsta gal už laisvą meilę?”

— Tarybų šalyje laisvė: gali gyventi legalioje santuokoje, gali tarp savęs susitarti ir mylėtis.

“Tai gal tamsta už viešuosius namus?”

— Galėtų jie būti, tik jų forma gal būtų kitokia — socialistinė.

Balsas iš salės: “Nemokamai!”

“Profesoriau, viską subanalizai: meną, poeziją, meilę. Tai koks tada gyvenimo tikslas?”

— Tikslas? O kas jį žino? Yra potraukis gyventi — gyvename. O kai tas potraukis susilpnėja — kariamės, nuodijamės, skandinamės, šaunamės... Kas labai svarsto gyvenimo prasmę, pateks į psichinę ligoninę.

Nevienam disputo dalyviui kilo klausimas: kieno iniciatyva profesorius K. Daukša žaloja socialistinę jaunimą? Gal ateistai jau netiki, kad galima subedieinti jaunimą, nesugriovus jo morales?

BRAZILIJOS LIETUVIŠKAJAI GYVYBEI SUSTIPRINTI IR PALAIKYTI VERKIAMAI REIKALINGI RAŠYTOJAI, CHORISTAI, VAIDINTOJAI, KANKLININKAI, SPORTININKAI IR KITI GYVI LIETUVIAI! BŪKIT JŪS VIENAS IŠ PIRMUJŲ!

TIKROSIOS TAIKOS SĄLYGOS

TIESA IR GYVENIMAS

Žmonės tevingia pasitikėti tik kitų pastangomis, nesirūpindami savo pačių nusiteikimu. Juk tautų vadai, kurie yra savo žmonių gerovės laiduotojai ir drauge kaltės nešėjai visam pasauliui, nepaprastai daug priklauso nuo plačiųjų masių nuomonės ir nusiteikimo. Nieko nepadės jų pastangos kurti taiką, kol žmonės tebeskaldo ir savo tarpe kiršina priešiško, paniekos ir nepasitikėjimo jausmas, rasiškos neapykanta bei užsispyrusios ideologijos. Todėl nepaprastai reikalingas naujas dvasios auklėjimas ir naujas viešosios nuomonės formavimas. Kas atsideda auklėjimo darbui, ypač jaunųjų tarpe, arba pavidalina viešąją nuomonę, telaike savo griežta pareigą visuose žadinti naują, taikingą nusistatymą. Visi turime atnaujinti savo širdis, atverti savo akis visam pasauliui ir tiems uždaviniams, kurių visi išvien galime imtis žmonių giminės būklei pagerinti.

Teneapgauna mus tuščios viltys. Jei nebus nusikratyta priešiško ir neapykantos ir nebus padaryta tvirtų ir nuošir-

džių visuotinės taikos sutarčių, jau patekusį į didelį pavojų žmonija, nors ir apdovanota įstabiomis mokslo žiniomis, gali žengti į tamsią valandą, kurioje bebus tik viena, klaidi — mirties — taika. Tačiau ir tardama šiuos žodžius, dabartiniu sielvartu prislėgta Kristaus Bažnyčia nepraranda tvirtos vilties. Neatsižvelgdama į nieką, ji mūsų metui vis iš naujo stengiasi skelbti šiuos apaštalo žodžius: „Štai dabar malonės metas“ pakeisti širdį, „štai dabar išganymo diena“ (plg. 2 Kor. 6, 2).

Tarptautinės bendruomenės kūrimas

Nesantaikos priežastys ir jų šalinimas

Kad būtų galima įgyvendinti taiką, pirmoje eilėje reikia išrauti iš žmonių tarpo nesantaikos priežastis, ypač neteisybę. Nemaža jų dalis kyla iš per didelės ūkinės nelygybės ir atidėliojimo padėties taisyti. Kitos plaukia iš viešpatavimo dvasios ir paniekos asmenims, o dar giliau pažvelgus, iš žmogiškojo pavydo, nepasitikėjimo, išdidu-

mo ir kitų savimeilės aistrų. Kadangi žmogus negali pakelti tokios netvarkos, iš to seka, kad, net karui nesiaučiant, pasaulį be paliovos drasko tarpusavio kiverčiai ir smurtas. Tos pačios blogybės viešpatuoja ir santykiuose tarp tautų. Todėl, norint jų nusikratyti ar užkirsti joms kelią ir sutramdyti nepažabotą smurtą, yra būtina reikalingas geresnis bei didesnis tarptautinių institucijų bendradarbiavimas ir derinimasis. Taip pat būtina nepaliaujamai skatinti naujų organų kūrimą taikai skleisti.

Tautų bendruomenė ir tarptautinės institucijos

Mūsų metu didėja glaudūs tarpusavio priklausomybės ryšiai tarp visų žemės piliečių ir tautų. Kad tinkamai ir sėkmingiau būtų siekiama visuotinės bendrosios gerovės, tautų bendruomenei reikia taip susiorganizuoti, jog atitiktų šiandieninius uždavinius, ypač turint prieš akis daugelį kraštų, kuriuos tebevargina nepakenčiamas skurdas.

Šiems tikslams pasiekti kiek-

viena tarptautinės bendruomenės institucija savo būdu turi rūpintis įvairiomis žmonių reikmėmis. Visuomeninio gyvenimo srityje čia priklauso mityba, sveikatos priežiūra, auklėjimas, darbas. Kai kur, susidėjus aplinkybėms, iškyla ypatingi reikalai, pavydžiui, rūpinimasis bendru besivystančiųjų kraštų kilimu, po visą pasaulį pasklidusių pabėgėlių vargais, emigrantų ir jų šeimos parama.

Jau veikiančios tarptautinės institucijos, ir pasaulinės, ir sritynės, yra tikrai nusipelnusios žmonių giminės padėkos. Jos yra pirmieji bandymai padėti tarptautinius pagrindus visai žmonių bendruomenei, kad būtų išspręstos be galo svarbios mūsų amžiaus problemos, liečiančios pažangos ugdymą visoje žemėje ir bet kokios rūšies karo išvengimą. Bažnyčia džiaugiasi visose šiose srityse tarp krikščionių ir nekrikščionių klėstinčių tikra broliškumo dvasia, skatinančia vis uoliau dirbantis taip didžiam pasaulio skurdui sumažinti.

Vatikanas II

Jaunystės Aidas

JERONIMAS IGNATONIS

Jauskis Kaip Namie

FELJETONAS

Būdavo Lietuvoje — nueini į svečius ir tepi sviestą ant duonos pagal piršto storumą. Šeimininkė uždeda tau ranką ant pečių, glosto ir kalba:

— Ale valgyk, broleli, valgyk. Tik tu valgyk. Valgyk kaip namie!

Ir tu pradedi jausti, kaip tau ausys ima kaisti. Namuose niekuomet taip storai netepi sviesto. O kai tau pasako, valgyk kaip namie, — lyg tu girdėtumei, kad kas tau liepia nugrensti sviestą nuo duonos riekės iki voratinklio plonumo. Ir tu tai padarai.

Taigi, taip būdavo Lietuvoje. O čia, broleliai, kita istorija.

Nueinu kartą į kirpyklą. Plaukų kirpti. Ir ko aš ten daugiau galėčiau eiti! Tie plaukai, sakau, auga kaip numireliui nagai. Lietuvoje, būdavo, eini kartą į savaitę nusi-kirpti ir tai per retai, o čia — kartą į metų ketvirtį, ir tai per daug.

Susnūdęs žmogukas pašoko ir pakišo man kėdę. Apsidžiaugė, lyg žuvį pagavęs ant meškerės.

— Trumpai, ar ilgai? — klausia jis.

— Koks keistas klausimas! — galvoju. Tikrai diplomatiškas. Toks suktas. Ir suprask tu, žmogau, ko jis nori! Ar jis nori ilgai mane kirpti ir man plaukų nenukirpti, ar nori trumpai kirpti ir vistiek ilgus plaukus palikti!

— Kirpk, kaip moki! — irgi diplomatiškai atsakau.

— Aha! — linktelėjo jis galva, vadinasi, suprato ir pradėjo po vieną plauką man pešioti. Aš matau, kad jis turi laiko. Jis gali po vieną plauką kirpti ir per dieną mane apkirpti ir valandinį atlyginimą paimti.

— Gerai, — sakau sau, — aš mokėsiu tau tik už galvą! — Ir pasileidžiu plaukų kirpimo idilijon.

Kirpėjas slampinėja aplink, glosto man plaukus ir kirbina pausiais. Šilta, gera ir nuobodu. Ir tu susilaikyk nesusnūdęs! Bet kaip tu snausi, kada tavo kojos šunta prakaita! Ir panūdau batus nusimauti. Turiu gi tokią silpnybę (o kas jos neturi!): kur tik nueinu į svečius, tuojau numaunu sau batus. Ir paleidžiu "deodorant" kambarin. Išvedinu batus ir išdžiovinu kojines! Jos taip prakaituoja!

— Kažin, ar aš galėčiau batus nusimauti?

— dėl visa ko klausiu kirpėją.

— Ale prašau! Jauskis kaip namie! — atsako jis.

Ir aš nusiaunu. O paskum galvoju, ko man trūksta, kad aš galėčiau pasijausti kaip namie. Ir prisiminiu Zarasus. O būdavo gerai! Išeinu, būdavo, iš bankelio darbo metu į kirpyklą ir prasėdžiu pusę dienos. Ir tau iš algos neišskaito, ir darbo metu plaukus apskerpi. O malonumas! Kirpėjas

tau tik plaukus šiurena, o palei kojas katinas alaustosi. Toks šiltas, švelnus ir minkštas! Toiai — katino trūksta!

— O katino ar neturi? — klausiu kirpėją.

— Katino?! O kam to katino? — nustebo kirpėjas.

— Kad galėčiau pasijausti kaip namie, — atsakau jam.

Ir jis, iškišęs pro langą galvą, švilptelia:

— Ei, Džimi, pagauk katę!

— Katę! — girdžiu jauną balsą, nubėgantį gatvės link.

Ir po poros minučių įeina apskretęs vaikis su dar labiau nusususia kate. Jis ją paglosto ir padeda man po kojomis. Bet kur tau! Katė, ar katinas, kas jį žino, tik sukneškė — ir pro langą! Kelios stiklinės, su skystimu stovėjusios lange, skimbtelėjo ir išnyko.

— Ta kvaila, pagauk kitą! — paliepia kirpėjas. Jau kas užsakyta, turi būti ir įvykdyta. Toks rūpestingas jis savo klientams.

Ir vaikis atnešė kitą katę. Ši tikrai ne tokia kvaila. Ir jauki, ir katiškai meili. Ir purpsi, ir glaustosi, ir atnešto pieno laka. Ir dabar aš pasijutau tikrai kaip Lietuvoje: ir šilta, ir gera, ir snaudu!

... Ir kai aš nubundu — padėtis ta pati: kirpėjas snaudžia, katė parpsi, tokia gi valanda be rūpesčio stojo.

— Ar jau? — klausia mane kirpėjas ir pasižiūri į laikrodį.

— Jau! — atsakau lygiai tokiu pat tonu ir pasižiūriu į kainaraštį. Eilinėmis dienomis galvos apkirpimas — \$1.75, šeštadieniais — \$2.00. Tokia unijų taksas.

Aš išimu du dolerius ir bruku jam į sauja. Tegū, sakau, geras žmogus — ir katę atnešė ir kojines leido išdžiovinti. Dvidešimts penki centai mažas pinigas, o jam bus magaryčių. Eilinė gi savaitės diena!

Kirpėjas atgniaužė sauja, išlygino su glamžytus žaliukus ir, prisokęs prie manęs, sulauko:

— Tamstele, dar trūksta! Tamsta miegojai valandą ir trisdešimts penkias minutes. Per tą laiką aš būčiau galėjęs nukirpti mažių mažiausia tris galvas. Kiekviena galva — po \$1.75. Už tris galvas — \$5.25. Kaip iš tamstos, tik keturis... — skaičiuoja jis vienu atsikvėpimu.

— Juk tamsta dykas sėdėjai per tą laiką, kaip tatai gali mano vieną galvą paskaityti už tris? — pradėjau širsti. O jis:

— Matai, tamstele, kai aš nedirbu, už mane dirba ši kėdė. O tamsta toje kėdėje sėdėjai ir snaudei...

— Tai ką! Sakysi, ir už katę turiu tau mokėti! — jau nebejuokais kalbu.

— Taip, ir už katę! — kalba jis nemirk-sėdamas. — Net ir už dvi...

STOVYKLAUTOJOS TAIP RAŠO APIE BUVUSIĄ STOVYKLĄ

Jaunos skaitytojos rašo:

MŪSŲ LIETUVOS REDAKCIJAI

Pirmiausiai norim padėkoti už malonų bendradarbiavimą organizuojant stovyklą.

O dabar nors trumpai, kas toje stovykloje atsitiko.

Skautų diena turėjom išvyką. Iš jos grįžom gražiausiai išsipurvinusios, nes buvo gerai palyta.

Pirmosios pagalbos pamokoms skirtą dieną leidom švirksčius apelsinan ir sužinojom, kuo skiriasi draugystė nuo įsimylėjimo (amizade e namōro).

Naktį beveik niekas nemiegam. Tik po 2 valandos (ryto) pradėdam snauti ir užmiegam. Dienos prabėga greitai.

— Iškylas dieną turėjom didelį laužą ir kiekvienas būrelis pasirodė su linksmu numeriu. Buvo čia ir dainų lenktynės.

Gerai mūsų patarėjai, visad mielai padeda. Žavus yra ir tas ūkis, kuriame stovyklaujame, o jo savininkai ko geriausi.

Tokia yra mūsų stovykla, vadinama „L a p ė“.

„Kalytės“

Stovyklautojai buvo suburti į nedidelius būrelius, kurie turėjo šiuos vardus: Kalytės, Pelėdos, Vanagai, „Caveira“ Lobo azul.

Stovyklos organizatorius kun. Hermanas Šulcas užsuko redakcijon. Redaktoriui pasi-teiravus, kaip patenkintas jis šių metų stovykla, atsakė „Labai. Pirmą kartą stovyklautojai taip darniai bendradarbiavo stovyklos programoje“.

Ir pradėjo jis man skaičiuoti, kiek viena katė jam atsejo, kiek kita, kiek stiklines kaštavo ir kiek pienas...

— Ar mokėsi grynais, ar kreditan? — klausia jis mane, atkišdamas sąskaitą. Ir aš apmokėjau. Pabūgau, kad jis nepasiųstų darbovieten neapmokėtos sąskaitos. Tada, broleliai, dingęs! Darbo ir pinigų netenki!

Stai tau ir jauskis kaip namie! Ir jei jums kas sakytų "jauskis kaip namie!" — broleliai, netikėkite. Gal kur kitur — Lietuvoje, bet ne Amerikoje!

Iš „Laiškai Lietuviams“

MŪSU Lietuva Mažiesiems

STOVYKLA

LAPĖ

KUR UŽKURTI LAUŽĄ

PO LIETSARGIU

NAMIE VISKAS NESKANU, O ČIA VISKAS SKANU

STOVYKLA YRA GERA, tik Julinho ANKSTI švilpia KELTI! p.))

KAS BIJU VARLIU?

ĪŠVERSTI ↓
PORTUGALIŠKAI

- ① Fim
- ② Cabeza
- ③ Ordenado
- ④ Frio

1	A	L		
2	A	L		
3	A	L		
4	A	L		
LIETUVIŠKAI				

LENGVA
KELTI

KAS ČIA PARĄŠYTA?

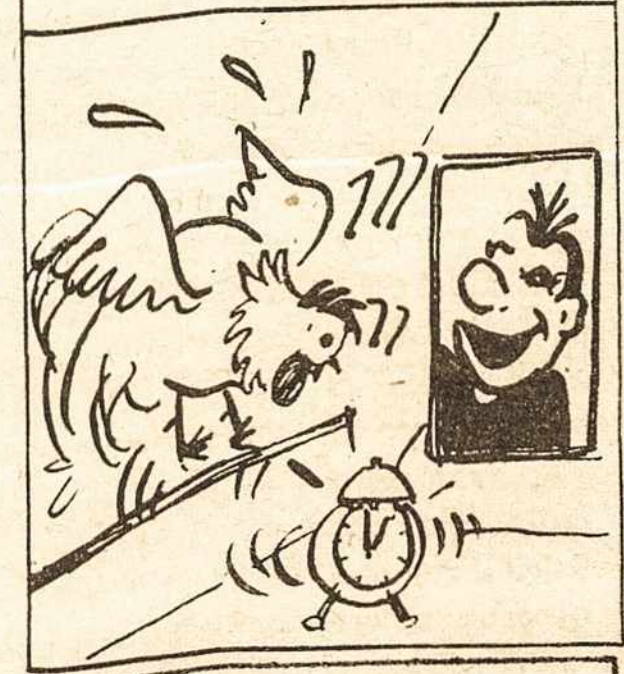
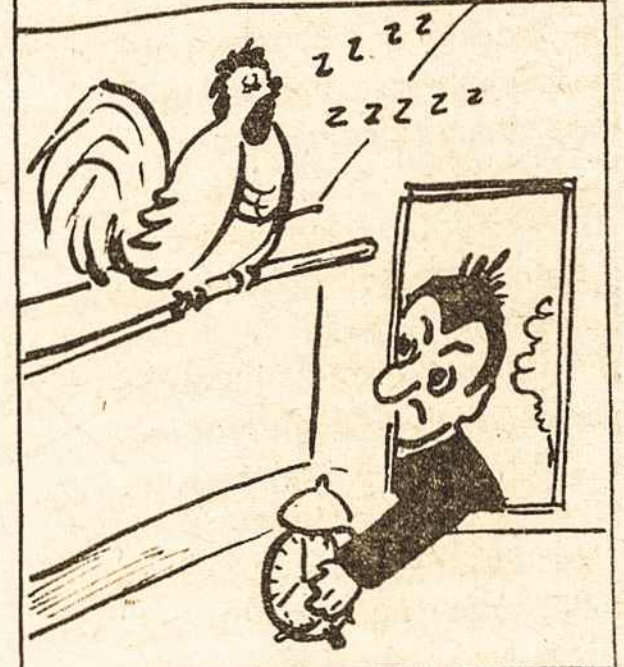
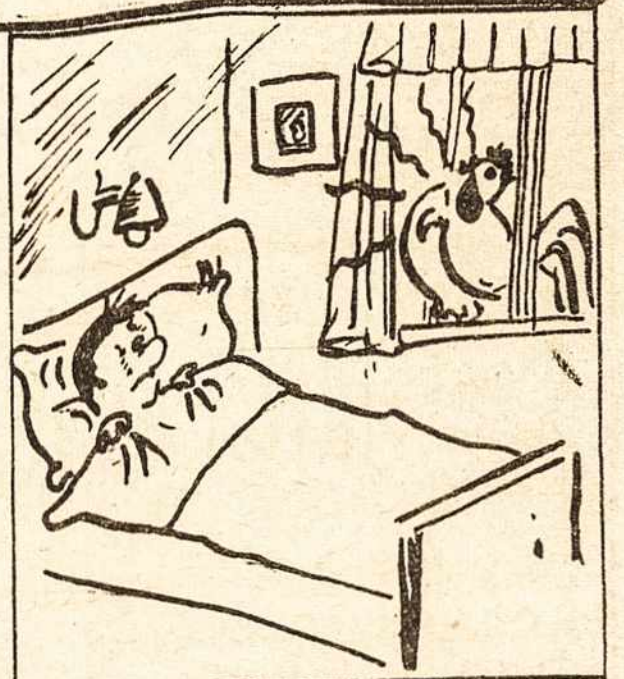
V-K-R -Š
B-V-- ST-V-K
L-J- x M-N
T-N P-T-K-v

Profesijos

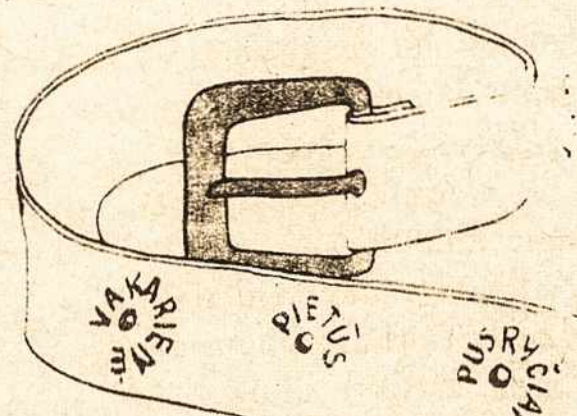
PĖKEJAS

ŠYRATOJAS

GIBĖKAS

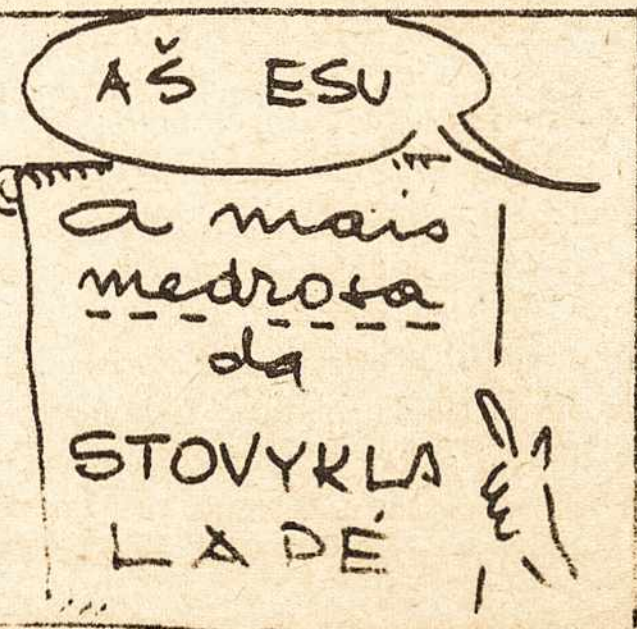
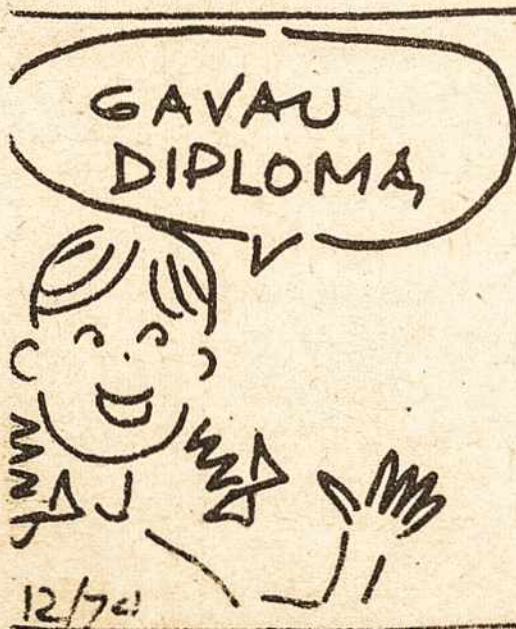

ĪŠMIEROS

IRUTĖ IR KĖSTUTIS

D. BASTYS

Literatūra - Dailė - Mokslas

Didysis prūsų vadas Herkus Mantas

Septynių šimtų metų sukakčiai nuo jo žuvimo

J. DAINAUSKAS

Kryžiuočių kronikininkas Petras Dusburgas 1273 m. įvykių aprašymų skyrelyje rašo, kad "...Ir atsitiko, jog natangų vadas Henrikas Monte su keliais savo palydovais buvo atsidūręs ginių lūžtvėse ir ten jis vienas buvo palapinėje, nes jo palydovai medžiojo. Mantą netikėtai užklupo (Ordino) broliai — Hermanas Schoenenberg'as, Christburgo komtūras ir Helwigas von Goldbach'as su savo palydovais. Radę Henriką, labai tuo apsidžiaugė, tuojau pat jį sučiupo, pakorė ant medžio ir pakartąjį kalaviju perverė...". Vėlesnių padavimų duomenimis, tai įvyko Prūsijos pietinėje dalyje 1273 metų bene vasarą. Taip prieš 700 metų žuvo karo vadas, dvylika metų sėkmingai kariavęs prieš ano laiko bene galingiausią Europoje, nuolat Vakarų papildomą, moderniškiausią ginkluotą Kryžiuočių ordino kariuomenę.

Trylika metų prieš tai, 1260m. liepos 13d., prie pietinio Durbės ežero kranto lietuviai sėkmingai susikovė su jungtine kryžiuočių bei kalavijuočių kariuomene, paremta būrio danų riterių, vadovaujamų švedų princo, pagalbinių dalinių Prūsijos ordino vasa-

ilų bei kitų — viso apie 5.000 karių. Tose kautynėse žuvo visa įsibrovėlių vadovybė, — Livonijos ordino magistras Burhardtas von Hornhausen, Prūsijos ordino maršalka Henrikas Botel, švedų princas Karolis ir su jais 150 Ordino karių, viso daugiau kaip 4.000 karių. Ordinui Durbės mūšis buvo skaudžiausias karinis ir politinis pralaimėjimas XIII a. Tą dieną galutinai žlugo Livonijos ordino mėginimas užgrobti Žemaitiją. Po tos pergalės iš pagrindų pasikeitė visa politinė padėtis Rytų Pabaltijy. Lietuvos padėtis labai sustiprėjo. Gi iš visų Durbės mūšio pralaimėjimo pasekmių pati pavojingiausia kryžiuočiams buvo antrasis prūsų sukilimas. Jis truko be atvangos ištisus keturiolika metų, pralaukdamas savo mastu ir atkalumu pirmąjį 1242—1249 m. sukilimą, kuris buvo pasibaigęs 1249m. Christburg'o sutartimi. Tai buvo paskutinis masiškas, visą kraštą apėmęs sukilimas. Vėlesni 5 prūsų bandymai sukilti buvo Kryžiuočių ordino užgniaužti pačioje užuomazgoje.

Kryžiuočiai jokių sutarčių nesilaukė, ir prūsai, negalėdami daugiau pakęsti Ordino priespaudos, ryžosi sukilti. Dusburgiečio teigimu, prūsai 1260m. rugsėjo 20d., t.y. penkiomis savaitėmis

po Durbės mūšio praėjus, išsitrinko savo kariuomenės vadais bei viršininkais: sembai—Glandą, varmiai — Glapą, natangai —Henriką Mantą, pogežamiečiai — Auktumą ir bantai — Diovonį.

Pirmą didelę karinę pergalę atvirame mūšyje, kaip tik vadovaujami Natangijos srities vado Manto, prūsai pasiekė 1261 m. sausio 22 į pietus nuo Karaliaučiaus, ties Pokarvių kaimu, prie Aismanių. Prūsų karo papročiu, atsidėkojant dievams už pergalę, turėjo būti paaukotas vienas be-

laisvis. Dusburgietis rašo, kad tokį burtą ištraukęs, aukštos kilmės Magdeburgo miestietis Hirtshals'as. Jis kreipėsi į Mantą, prašydamas "prisiminti patirtas Magdeburgo mieste malones" ir išgelbėti jį nuo mirties. Matyt, Mantas, išvežtas į Vokietiją, prieš tai pakrikštytas ir gavęs Henriko vardą, apie 10 metų gyvenęs ir mokėsis Magdeburge, gal gyveno pas tą Hirtshals'ą ar šiaip buvo su juo pažįstamas. Mantas užstojo belaisvį ir liepė traukti burtus iš naujo. Bet ir antrą ir trečią kartą lemtingas buntas teko Hirtshalsui. Tuomet jis ir buvęs sudegintas drauge su žirgu. Toji Pokarvių pergalė labai prisidėjo prie puolamųjų prūsų veiksmų pagyvinimo.

Iki 1261 m. vidurio Varmijos

Tęsinys 8 psl.

Seniausias lietuviškas rankraštis

1962 metais Vilniaus universiteto Mokslinėje bibliotekoje buvo atrastas rankraštis, įrašytas paskutiniame puslapyje vienos lotyniško konvoliuto knygos, išleistos 1503 metais. Ten buvo įrašytos maldos: Tėve mūsų, Sveika Marija ir Tikiu į Dievą Tėvą. Tuo rankraštiniu tekstu susidomėjo Vilniaus universiteto prof. Jurgis Lebedys (1913-1970) ir Vilniuje išleistame, J. Girdzijausko paruoštame, jo darbų rinkinyje, pirmajame tome pirmoje vietoje yra įdėta studija, kurioje yra padaryti šie apibūdinimai:

1. Rankraštinis tekstas yra vertimas iš lenkų kalbos poterių, kurių kunigai turėjo mokyti krikščinijamus lietuvius. knyga, kurioje buvo padarytas įrašymas, turėjo priklausyti kunigui, ir jam reikalingi buvo poteriai lietuviškai.

2. Poterių vertimas buvo ne originalus, o nusirašytas iš anksčiau padaryto vertimo, kurio vertėjas nežinomas.

3. Rankraščio rašyba kitokia ir senesnė kaip Mažvydo rašyba; ji neturinti kalbinių priemonių, vartotų Mažvydo darbuose.

4. Rankraščio kalba atliepanti šiaur. dzūkų tarmę, ir tos tarmės rašto paminklų anksčiau nebuvę atrasta. (Gali būti tariama, kad Lietuvos karaliaus rūmuose Vilniuje buvo kalbama dzūkų tarme).

5. Negalima nustatyti, kas (ar Jogaila?) tą poterių vertimą bus padaręs; tokių vertimo nuorašų galėjo būti daugiau, ir vienas buvo įrašytas sakytoje knygoje, nežinia, kokio senumo vertimas, kieno padarytas.

6. Lebedys savo studijon įdėjo poterių teksto atspaudą, davė jo transkripciją ir vertimą į bend-

Tęsinys 8 psl.

Vaizdas iš Lietuvoje pastatyto filmo "Herkus Mantas". Kryžiuočiai puola prūsų pilį.

RANKRAŠTIS iš 7 psl.

inę lietuvių kalbą. Tai tikrai mokslinis dalyko apipavidalinimas.

Dabar galvojama, kad XV š. dzūkų tarmė jau buvo aiškiai atsiskyrusi nuo kitų lietuvių aukštaičių tarmių. Teisingas A. Salio tvirtinimas, jog dzūkavimas bus prasidėjęs iš -tj-, -dj- baltų prokalbėje, o ne iš -č-, -dž- aukštaičių tarmėje. Labiausiai dominąs Lebedžio iškeltas klausimas yra, ar rankraštinis poterių tekstas bus gavęs pradžią iš paties Jogailos padaryto poterių vertimo? Lebedys cituoja lenkų mokslininkų M. Kozłowski'o (1434) ir J. Długosz'o (1876) tvirtinimus, kaip Jogaila rūpinęsis lietuvių krikščinijimu, kad pats išvertęs Tėve Mūsų ir Krokuvoje globojęs lietuvius, būsimus kunigus, Lietuvos švietėjus. (Žiūr. Jurgis Lebedys, I tomas). Vadinas, lietuviški rankraštiniai poterių tekstai prasidėjo su Jogailos išvykimu į Krokuvą, arba dar anksčiau, pranciškonams pradėjus misijų darbą Lietuvoje. (Žiūr. L.E. XV, 137). Jie galėjo būti pramokę lietuvių kalbos ir turėjo išsivertę poterių lietuviškai.

Tas 1503 m. knygoje įrašytas rankraštinis tekstas parodo, kad lietuviai turėjo raštą prieš Mažvy-

dą, ir Lebedžio priminimas pranciškonų yra simptomingas. Nors ir buvo lenkiškos aplinkos apsupimas, Jogaila vis dėlto ar tik nebus pirmasis lietuvis lietuviškojo rašto pradininkas. Belieka mums tik domėtis ir ieškoti daugiau tokių liudininkų, kaip čia minimas rankraštinis poterių tekstas. Jų gali būti Lietuvoje ir Lenkijoje. Klausimas būtų, ką dabar Krokuvoje lietuviai dar galėtų atrasti?

K. A. Girvilas

HERKUS MANTAS iš 7 psl.

ir Pagudės prūsai, vadovaujami savo vadu Glapo ir Auktumos, išnaikino kryžiuočių įgulas daugelyje pilių. Ypač daug sumanumo parodė prūsai, norėdami paimiti Karaliaučių, svarbiausią vokiečių atramos punktą šiaurinėje krašto dalyje. Pirmiausia prūsai, kaip "prityrę kare ir sumanūs vyrai", buvo užblokavę savo laivais Priegliaus žiotis, nepraleisdami į pilį jokių pastiprinimų ir maisto transportų, bet vokiečiams pasisėkė tuos laivus paskandinti. Tada prūsai, kaip rašo Dusbargas, nutarė "... pastatyti tiltą per Priegliaus upę ir abiejuose jo galuose įrengti po sustiprintą bokštą, kad šitaip būtų sutrukdytas bet kurių reikmenų gabenimas į Karaliaučiaus pilį...".

MARIJA SAULAITYTĖ

1972 PAVASARIS

akmenys

sava jėga

išsijudina

virš debesu

iškyla

pilys

saulė sužalota,

saulė sukapota

trupiniais maitinasi

žarijos

naktigonė

mūsų pastogėj

skryniose

nebėra pasaku

nykštukai, milžinai.

baidyklės, gražuolės

iskeliavo skambiu grindiniu

per miestą

žadinti vaikų

tarp vidurnakčio ir trečios valandos
sapnavau mėtini dangū

nakti jaučiu laiką:

prieš dvyliką tamsu, po trečios pilka,

po šeštos švinta

o zalia

rūpestingai iškarpytu lapų skoniu

tas tris mano laikrodžio
ir mano laiko
valandas

žiedai

paeiliui

tirpsta

mano kūdra ružava

ir saldi

vyšniomis

todėl popiet

pradėsiu statyti

naują medį

iš pagrindų

kai už sekančio kalno

užkliuvusi saulė

meta šešėli ant sodo.

žydra,

kur alyvos tarpsta

po trankios audros

giedrėjant.

vaivorykštė trapi.

lyg išsigandus.

lyg nedrasi

prieš savo suoli

i dangaus šerdi

metams žymėti

VERGIJOS KRYŽKELIUOSE

(Tąsa iš praeito Nr.)

Stefanija Rėkienė

Vaikai raudoname rojuje

Brigadininkas liepė man tuojau surinkti visus kaimo vaikus ir su jais eiti į tolimąjį kulistaną piktžolių iš javų ravėti. Išrašė maisto: duonos, kruopų ir truputį mėsos. Įsakė prižiūrėti vaikus, išvirti jiems valgyti ir kartu su jais dirbti. Liepė negrįžti kaiman, kol nebaigsim daro, nes vaikai, kai pareina namo, nė vienas ne nori grįžti į laukus.

Tėvai nenoromis išleidžia vaikus dirbti. Leidžia daugiau iš baimės, nes to reikalauja kolchozo valdyba ir pirmininkas. Sovietinė konstitucija skelbia laimingą ir nerūpestingą vaikystę, bet ji tik popieriuje. Čia vaikai kenčia alkį, vargą, skurdą ir dar mažai jau verčiami dirbti. Jie dabar kenčia už senelių nuodėmes, nes anie buvo buožės, pirkliai, namų savininkai ar caro režimo valdininkai, bet gink Dieve, ne vagys ir girtuokliai, ne tinginiai ir sukčiai. Paskutiniai dabar būtų „samyj lučyj narod“ — patys gerieji žmonės.

Susirenka viso kaimo mokyklinio amžiaus vaikai prie raštinės. Atsirado keturiolika galvų. Visi didesnieji vaikai dirba laukuose su darbininkais.

Sandėlyje gaunu išrašytus maisto produktus. Viską sukrauname į kibirą, kuris mums pavaduos katilgar puodą, kai ką sudedame į krepšelius ir pašleidžiame kulistanan, kurs net penkiolika kilometrų nuo kaimo. Kelią vaikai gerai žino, nes daug kartu yra tenai buvę.

Einame klampojame, nes kelias šlapias ir purvinas. Šiose lygumose keliai ir vasarą nepradžiūsta. Visa Narymo sritis — viena bala.

Mano mažieji draugai apdrisę, jų drabužėliai tik vieni lopai. Visi apsilikę suaugusių vatiniais, kurie jau tiek suplyšę, kad nėra kaip ir lopyti. Tokius jau atiduoda vaikams. Rankovės prikerpa ir visas pritaikymas. Kitų rankovės nesutrumpintos, tik atraitytos. Toks apdaras padaro mažuosius tikrai klouneliais.

Jų apavas irgi menkutis. Vieni nešioja kaliošius, o kiti avi suaugusių suplyšusiais batukais. Brendame visi per balas, o kelias tolimas ir biaurus. Vaikai greit pavargsta, nes jie blogai maitinami, neišsivystę ir silpnučiai. Ga Gaila man tų mažylių. Tikrai ne už savas nuodėmes jie kenčia. Sustojame pasilsėti ir truputį pasėdime. Norėčiau jiems padėti, bet ir aš, kaip tas pasakos laimingasis, be marškinių.

Žiūriu į vaikus ir galvoju apie savo Lietuvą je likusią dukrytę. Dabar labai skaudu būtų matyti ją pavargusią, alkaną ir brendančią per purvą. Greičiausia dabar būtų likusi pas šeimninę, lauke ar pašalyje. Gal jai geriau išeis, kaip čia vargantams tremtinukams. Raminu save, o nežinios ir abejonių kirminas vis giliau graužiasi mano krūtinėn ...

Dar vis keliaujame. Didesnieji neša kibirą, pamautą ant kartelės. Kibirai idėjau ir kruopų maišuką. Tų kruopų taip mažai. Reikės taupyti ir sriubon dėti tik mažą žiupsnelį. Jau kad nebūtų grynas vandenėlis. Aš nešu duoną ir mėsą. Surišau abu maišukus, persimečiau per petį ir dūlino Sibiro plynėmis. Tokie platus laukai, kuriuos turėsime nuravėti ir ginti nuo piktžolių. Jau ir valgyti vaikai nori. Gal beedami atrasime žirnių lauką ir pasiganysime.

Dairomės į šalis. Aplinkui taiga. Properšos žaliuoja pievų ploteliai. Matyti, kad žemė derlinga, nes javai gražiai žaliuoja, vilnija vėjelio pučiami ir kuspstais virsta iš dirvų. Usnys irgi gerai auga, lenktyniauja su kultūriniais pasėliais ir jiems neužsileidžia. Bus dar belio mums.

Laukų čia niekas netręšia ir juos blogai išdirba. Jei taip žemę dirbtų Lietuvoje, kaip Sibire, tai niekas neaugtų.

Vaikai sako, kad jau netoli ir kulistanas. Staiga jie džiaugsmingai sušunka: „Žirniai, žirniai“. Apsidžiaugiu ir aš. Pailsėsime, ir užvalgysime žirnelių, bus skanu ir sotu. Vasarą badu nemirsime, bet apie žiemą baisu ir pagalvoti. Lietuvoje sakydavo: „Dievas davė dantis, duos ir duonos“. Nebūtina duonos Sibire gera ir bulvės. O žirniai — tikras skanu numynas.

Užeiname su vaikais į žirnių lauką ir prisiskiname pilnas kišenes anksčių. Įspėju savo darbininkėlius, kad neišmindžiotų ir nesuglodytų virkščių. Vaikai užkandę pralinksmėja ir pasidaro judresni. Valka Polianskis pradeda net išdykauti. Tik jau labai liūdni ir rimti Matvėjavai. Jie išsiskiria iš visų vaikų. Jų motina labai paliegusi, visai nevaldo pusiaujo ir vaikšto kryžokais pasiramsčiuodama. Visi namų darbai krinta ant vaikų pečių. Neturi poilsio tos mažos rankutės, kurioms rūpėtų dar ir pažaišti. Visur ne visų vienoda dalia.

Jau matosi ir kulistanas. Stovi krūmuose vienišas pastatas, sukrautas iš apvalių rąstų su lentiniu stogu. Vaikai tekini pašleidžia pirmyn, nes kiekvienas nori užsiimti geresnę vietą ant narų. Narai dviejų aukštų visais pasieniais. Vietos visiems pakaks. Įeinu ir aš.

MOTERS PASAULIS

Lietuvos dukterų draugijos pirmininkė Emilija Kielienė apibūdina svečiams draugijos veiklą ir dėkoja už atsilankymą į vakarienę. V. Noreikos nuotrauka

DUKROS, KURIOS MYLI SKURDŽIUS

JURGIS JANUŠAITIS

Skardena kilni žinia, kad Chicagoje yra Lietuvos dukros, kurios myli tik skurdžius. O mylėti neturinčius reikia turėti tikrai jautrią širdį, jausti tų nelaimingųjų skausmą ir vispusiškai pažinti jų gyvenimą.

Jau daug metų stebiu šių kilniųjų dukrų darbelius. Jos tokios tylios, švelnutės, malonios. Jų daug. Štai viena dukra man pašnibždėjo -- sako, turime net septynis šimtus narių. Dar vis prisiraso naujų. O kokia kita organizacija galėtų turėti tiek daug gyvų, jautrių narių? Vargu ar rastume ir pačią didžiausią partiją, turinčią, tiek narių. Toms kilnaširdėms Lietuvos dukrelėms ir sekasi. Jų darbelius remia ir plačioji visuomenė.

Aną šeštadienį nukiūtinau į jų rudeninį balių. O svieteliau, kiek daug gražių žmonių. Sako nebesutalpino didžioji jaunimo centro salė. Pritrūko vietų, o norinčių dar daug buvo. Pasidomiu arčiau jų gyvenimu. O gi kaip

skruzdės visos bėga, kruta, svečius priiminėja, patar nauja. O pati Lietuvos dukterų draugijos pirmininkė

Emilija Kielienė, puošni, simpatinga, maloni, visus pasitinka, net prie širdies priglaudžia, visiems dėkoja už atsilankymą, kviečia ir į sekančius balius. Išsako savo širdies skausmą primindama kad brolių lietuvių varge esančių turima nemažai, kad jie visi reikalingi šilto žodžio, medžiaginės paramos, prieglaudos.

Salėje užė svečiai, kaip bitutės avilyje. Skaniai valgė, gėrė, linksminosi, tačiau, atrodo, Lietuvos dukrelės nei minutei iš minties neišleido ir tų, kurie tuo momentu gyveno skurdžiaus gyvenimu.

Kad jos darbščios -- neabejojame. Žiūrėk, jos išgijo Simo Kudirkos namus. Sumokėjo aukštą kainą. Kai kas sakė, kad be reikalo šiek tiek įkišo pinigų. Kam jie, esą, reikalingi. O pasirodo kad klydo visi kritikai.

Darbščios dukrelės sunešė medučio -- sukrovė sumą pinigėlių ir užmokėjo už namus. Dabar turi nuosavą, gražiai tvarkomą namą, kuriame prieglaudą randa ir nelaimingieji. O kaip gera, kad tokią pastogę jos turi. Tik gaila, sako pirmininkė, kad nameliai permaži. Reikės, sako, dairytis. Gal kur nors didesnius, patogesnius bus galima įsigyti.

Jos, deja, nekonkuruoja Balfui, bet iš dalies jam talkina. Tai skirtingi darbo keliai, bet dalinai bendras tikslas -- padėti vargstančiam.

Čia pat išdidžiai sukinėjo si jų kapelionas dr. kun. F. Gureckas, visa širdim talkinąs kilniosioms dukterims. Šnektelėju su visada giedrios nuotaikos dukra Nijole Vengriene, kuri šiame vakare suskubo aplankyti kiekvieną stalą, tarti gražų šiltą žodelį svečiams, drauge paprašydama niekada nepamiršti ir kilnaširdžių Lietuvos dukterų darbų.

Vėlyvą naktį apleidome Jaunimo centrą. Žmonės išeidami kalbėjo -- tikrai buvo gražus vakaras. Tiek daug giedrios nuotaikos, tiek daug nuoširdžių Lietuvos dukterų, pasišventusių ir nepavargstančių. Apie jų darbus mažai tekalba spauda, radio. Tačiau jų darbai šviečia gražiu pavyzdžiu, kaip reikia mylėti žmogui žmogų. Tuo keliu eina simpatingos Lietuvos dukterys, nešdamos vargstantiems tyro džiaugsmo spindulėli.

OKUPANTAS BRUKTE BRUKA LIETUVOS JAUNIMUI SAVO RUSŲ KALBĄ. TĖVYNĖJ LIETUVIAI JAI LABAI PRIEŠINASI IR SKIEPIJA VAIKUOSE SAVO TAUTOS KALBAI MEILĘ. AR TA VO VAIKAI KALBA LIETUVIŠKAI? AR MYLI TĄ KALBĄ? O GAL PADEDI JIEMS GREIČIAU UŽMIRŠT JĄ ?

VYRAI IR MOTERYS

"Darbininkas" skyriuje "O ko ko?" kadise skundėsi ir klausė:

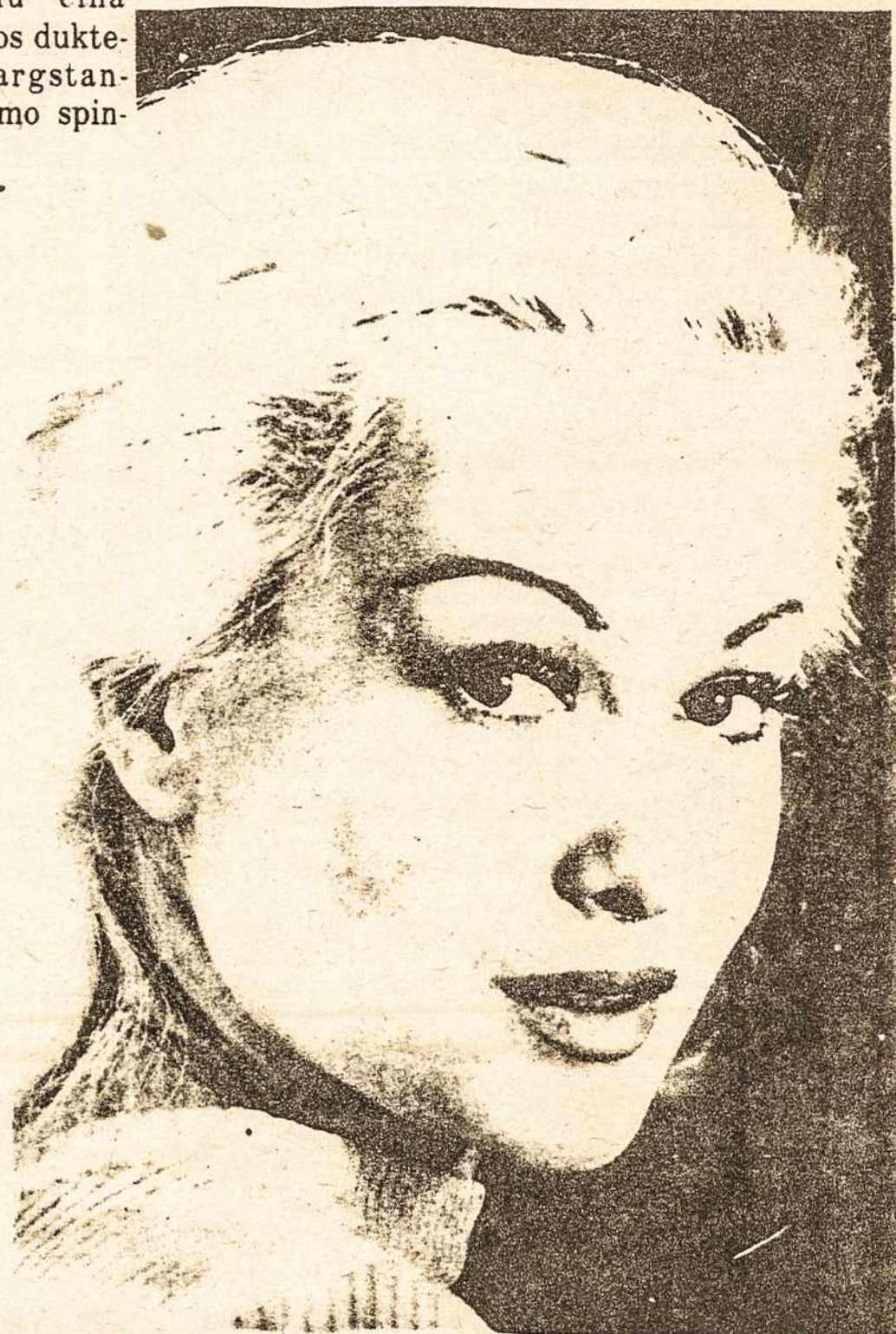
— Mes, vyrai, jau nebežinom, kaip tvarkytis ir ko stvertis. Anais gerais laikais, kada mes dėvėjome trinityčius, o moterys — šimtaklosčius sijonus, nekilo abejonių, nei nesusipratimų, kas kokiai lyčiai priklauso: gražiai ar nedailiajai. Vyrai atrodė vyrais, o moterys — moterimis. Joms atrodė jie dailūs, o jiems — jos gražios. Niekis, kad trinityčiai buvo šiurkštūs, o šimtakvoldžiai — kėlė debesis dulkių, jei gražuolės kur nors skubėdavo. Svarbiausia: vyrai buvo kelnėti, o moterys sijonuotos. O dabar?

Dabar jau nebesusigaudom, kas yra vyriškis, o kas moteriška. Atrodo, lyg gražioji lytis būtų dingusi iš mūsų akių. Beliko kažkokie neryškūs abstraktai moderniško meno kalba

Štai, moterys dėvi kelnes gatvėje, kaip vyrai. Moterys pučia cigaretes, kaip vyrai, užteigines lenkia stikliukus, kaip vyrai. Sako, tokia mada. Kitos dar pridėda: atominis amžius. Girdi, keičnės geriau apsaugo nuo atominės radiacijos.

Kažin, ar taip jau yra, jeigu aptemptos kelnes iki paskutinės siūlės nebeapsaugo ne to, kas net dailiajai lyčiai nera galu...?

PRIEŠPAUDOS LAIKAIS LIETUVOJE, LAISVOJOJE IŠEIVIJOJE, MOČIUTĖS IR MOTINOS ŽIEBĖ IR PALAIKĖ SAVO VAIKUOSE IR ANUKUOSE TAUTOS IR JOS KALBOS MEILĘ BEI IŠTIKIMYBĘ. AR JŪS TAI DAR ROTE?

Regina Žymantaite, Pabaltijo Moterų Tarbos pirmininkė.

MŪSŲ ŽINIOS

GEDULINGOS PAMALDOS
už a.a. ištikimo Lietuvos sūnaus,
už jos laisvę didžio kovotojo ge-
olo

POVILO PLECHAVIČIAUS
vėlę bus šį šeštadienį, sausio 26 d.
19 valandą šv. Kazimiero parapi-
jos koplyčioje, Mookoje.

Ta pačia proga bus 30-os die-
nos mišios už po širdies operaci-
jos mirusį Vilniaus universiteto
35 metų profesorių a.a.

Romą Mažeiką
kap. Juozo Čiuvinsko sesers sū-
nų.

RUOŠIAMASI PAMINĖTI
LIETUVOS NEPRIKLAUSO-
MYBĘ

Minėjimas bus vasario 10 die-
nį. Pirmoji minėjimo dalis bus
Zelinos bažnyčioje 11 valandą

iškilmingos šv. mišios. Antroji
dalis 16 valandą, iškilmingas ak-
tas Šv. Mykolo kolegijos salėje,
irgi Zelinoje. Pasilaikykim tą die-
nį tam minėjimui. Pasirodykim
tebesą susipratę ir savo tautą my-
lį lietuviai.

BRAZILIJOS LIETUVIŲ BEN-
DRUOMENĖS RINKIMAI

Rinkimai į Brazilijos Lietuvų
Bendruomenės Tarybą pramaty-
ti š.m. kovo 17 dieną. Jau suda-
ryta rinkimų komisija. Tikimės
galėsią paskelbt jos sudėtį kitame
M:L numeryje. Kandidatais gali
būti kiekvienas bent 21 metų
lietuvis, lietuvė, noris pasidarbuot
savo tautos labui bendruomenėje.

LIETUVIUS TAUTINIUOSE RŪ-
BUOSE PRAŠO UŽIMT PIRMAS
VIETAS PRIE ALTORIAUS.

— Cha - cha - cha - cha
cha - cha - cha ch...!

— Oi, brolyčiai, tikrai eisiu, eisiu,
EISIU pasižiūrėti komedijos

VISUOMENĖS VEIKEJAI !

Tai linksmumėlis vaidinimo! Ana
kartą net ašaros biro nuo juoko! No-
rite mano prityrusio patarimo? Tai
viską metę, vasario 3 d. 16 valandą
atsiraskit Zelinoje, Seserų Pranciškio-
čių gimnazijos salėje. Paskutinė pro-
ga pamatyt tą juokų sklidiną vaidini-
mą. Na, ir mane pamatysit. Iki...
Cha - cha - cha . . .

Aliança Lituana Brasileira de Beneficência e Assistência Social
convida os Senhores Socios para se reunirem em
Assembleia Geral Ordinaria

a realizar-se no dia 30 de Janeiro de 1974, às
20 horas, em sua sede social à Rua Lituania, 67
nesta Capital - Mooca, a fim de deliberarem a se-
guinte ordem do dia:

- Relatorio da Directoria,
- Leitura do balanço geral e parecer da
Comissão Revisora,
- Outros assuntos de interesse da Aliança,

Não havendo numero legal para a reu-
nião em primeira convocação, ficam os Senhores
Associados convocados desde já para se reuni-
rem em segunda convocação às 20,30 horas, no
mesmo dia e local.

São Paulo, 4 de Janeiro de 1974

Presidente - Alexandre Bumblis

Šio Mūsų Lietuvos numerio GARBĖS LEIDĖJA

yra tikrai nepaprasta moteris. Ji mažai temokėjo skaityti,
vos vos beprimato. Serga. Pensijėlė maža – vos užtenka
duonai ir druskai, taip sakant. Bet ji duoda 37 kruzeirus,
ir sako: „Reikia palaikyti savo spaudą. Kas ją palaikys, jei
mes jos nepalaikysim? O kad aš nebepaskaitau, tai nesvar-
bu“. O, kad taip galvotų nors pusė Brazilijos geras akis tu-
rinčių ir pasiturinčių gyvenančių tautiečių, M. Lietuvai ne-
reiktų rūpintis, kaip suvesti galus su galais. Gaila, kad ne-
leido skelbti savo vardo pavardės.

Tai nemokyta, bet savos spaudos didelei bran-
gintojai ir palaikytojai nuoširdžiausias ačiū, nes iš
savo skurdžių pajamų ji tikrai davė daugiau už dau-
gelį pasiturinčiųjų.

M.L. redaktorius.

ŠI PENKTADIENI, 8.00 VALANDĄ RYTO, JO EMI -
NENCIJA KARDINOLAS PAULO EVARISTO ARNS.
SU KITAIŠ (VAIRIŲ TAUTYBIŲ KUNIGAIS, LAIKYS
ŠV. MIŠIAS MIESTO CENTRE – PATIO DO COLÉGIO.
JIS KVIEČIA VISAS S. PAULO TAUTYBES KO GAU-
SIAU DALYVAUTI. Pageidaujami tautiniai rūbai.

RIO

Nepriklausomybės
minėjimas

Ivyks vasario 17 d. po 11 valan-
dos mišių, lietuvių koplyčioje, šalia
katedros. Per mišias giedos L.K.B.
choras iš S. Paulo, ir dalyvaus mi-
nėjimo programos išpildyme. Iš S.
Paulo laukiama atvykstant virš 70
svečių, kurie praleis Rio porą die-
nų.

Visi Rio apylinkės lietuviai kvie-
čiami dalyvauti pamaldose, minėji-
me ir vaišėse.

))) Sekančios pamaldos lietu-
viams bus sausio 27 d. 11 val. Jas
laikys klebonas prel. P. Ragažins-
kas iš S. Paulo.

))) Kazimieras Gaulia dalyvavo šių
metų pradžioje Teatro Municipal
salėje, jmonių administracijos kur-
so baigime. Prieš tai buvo baigęs
ekonomijos fakultetą, yra spustu-
vės savininkas. Abi jo dukterys ir-
gi baigė šiais metais fakultetus,
kaip jau buvo minėta M.L.

Sausio 12 mirė a.a. J. Borisevi-
čius. Palaidotas sekantį dieną. 7

dienos mišios buvo Copacabanoje.
Jas atlaikė kun. V. Šatas, OFM, lan-
kęs ligonį prieš mirtį. Jį lankė ir
nepalinstanti parapijos veikėja Uršu-
lė Gaulienė.

T. Antanas Saulaitis šio mėne-
sio gale baigs 30-es dienų rekolek-
cijas ir iki vidurio vasario tęs spe-
cialų savo kursą Rio. Sveikina vi-
sus S. Paulo pažįstamus lietuvius
ir sakosi esąs mūsų išsilgęs.

))))))))))))))))))))))))))))))))

UŽSIMOKEJO UŽ M. LIETUVA
už 1973 ar 1974 metus

Po 30 kr.: Izidorius Narkevičius, K.
Janulevičius.

Po 35: Kostas Merkys, 36 kr: Marija Slau-
ta, Marija Klišys

Po 40 kr: J. Juzėnas, Sofija Pilipavičienė,
Konstancija Šukys-Vilkas, Povilas Pipiras,
45 Adolfas Serenas .43 p. Viktorija.

Po 50 kr. Mirta Braslauskaitė, Aleksas Vinsk-
naitis, Alf. Žibas, Antanas Petkevičius.

Juozas Baužys 100 kr.. Inž. Zigmantas Šlepe-
tys – 200 kr.

HENRIKAS IR JANINA VALAVIČIAI

pasistatė gražius namus Suaron
vasarvietėje ir praėjusį sekmadienį
buvo jų inauguracija. Dalyvavo la-
bai daug žmonių ir ypač jaunimo,
nes jų dukrė Kristina ir Aleksan-
dras yra uolūs Nemuno šokėjai ir
turi daug draugų.

MŪSŲ
LIETUVA

NOSSA LITUANIA

Caixa Postal. 4421
01000 São Paulo. ESP

Director Responsavel
DR. JOSÉ FERREIRA CARRATO
Redactor Jonas Klišys

Administrador P. Daugintus

METINĖ PRENUMERATA: 36 kr. GARBĖS PRENUMERATA: 130 kr.; Paskiro
numerio kaina: 30 centavų. Užuojamos ir sveikinimai nuo 10 kr.. pagal didumą.
Dėl kitų skelbimų tartis su administracija.

Stripsniai ir korespondencijas redakcija tūso, partvario savo spūžime. Nėnaujoti
rašai grāzinami tik autoriui prašant. Pavarde pasirašyti stripsniai nebūtinai išrei-
kia redakcijos ir leidėjų nuomone. Už skelbimų kaibę ir turinį redakcija neat-
ko. Laikraštis spūdinamas antradienį. Todėl vietinės žinios ir pranešimai 9-10
puslapiams redakcijai įteiktini nevēliau, kaip iki pirmadienio pietu.